

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 13/2017
31.08.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Миломир Николић, у поступку ради заштите права на суђење у разумном року предлагача АА из ..., одлучујући о жалби предлагача и о жалби ББ из ... изјављеним против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 36/17 од 29.06.2017. године, без испитног поступка, дана 31.08.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Београду Р4 г 36/17 од 29.06.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба ББ из ... изјављена против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 36/17 од 29.06.2017. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 36/17 од 29.06.2017. године, у првом ставу изреке, одбијен је као неоснован приговор предлагача којим је тражио да се утврди да му је повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води код Апелационог суда у Београду у предмету Гж 6328/15 (сада Гж 3101/17). У другом ставу изреке, одбачен је као недозвољен захтев предлагача за исплату обештећења у висини од 300 евра у динарској противвредости.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Такође је против наведеног решења жалбу изјавила и ББ из

Испитујући побијано решење, на основу члана 16. и 17. Закона о заштити о праву на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15), одлучено је да жалба предлагача није основана.

О жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом постављен у суду по основу члана 16. став 4. наведеног закона.

У поступку нису учињене битне повреде парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Апелациони суд у Београду је спровео испитни поступак, па је, одлучујући о поднетом приговору ради убрзања поступка од 05.05.2017. године, са исправком од 08.05.2017. године, утврдио да је предлагач у својству тужиоца поднео тужбу против два физичка лица и Републике Србије ради брисања уписа права својине на стану у кући и права коришћења на земљишту на коме се кућа налази. Тужба је поднета 27.08.2009. године и о тужбеном захтеву још није одлучено. У тужби је као вредност предмета спора означен износ од 505.000,00 динара. Од момента подношења тужбе до 23.12.2010. године, тужилац је два пута означавао нову вредност спора, па су у вези оцене стварне надлежности донета два решења првостепеног суда и то 11.06.2010. године и 03.02.2011. године, против којих су изјављивање жалбе и спроведени жалбени поступци, а спроведен је и поступак пред Врховним касационим судом по предлогу тужиоца од 15.03.2010. године за делегацију другог стварно надлежног суда. Одлучено је и о тужиоцевом захтеву за изузеће судије Првог основног суда у Београду који поступа у овом предмету. Такође је одлучено и о захтеву за исправку првостепених решења против којих је такође изјављена жалба, а спроведени су и жалбени поступци. Пошто је окончан поступак по предлогу за делегацију, те поступак по захтеву за изузеће и жалбени поступак поводом жалбе изјављене против решења којим се Први основни суд у Београду по други пут огласио стварно ненадлежним, одржано је прво рочиште за главну расправу дана 17.04.2013. године пред Вишим судом у Београду. Од тада до подношења приговора за убрзање поступка било је заказано шест рочишта за главну расправу од којих је једно одржано, док остала нису одржана и то или због тога што су странке то предложиле или због неиспуњености процесних претпоставки, јер достава позива није била уредна, али и зато што је био у току поступак за лишење пословне способности умешача ББ из У току поступка донето решење којим је цењен приговор литиспеденције као и решење о предлогу тужиоца да се донесе пресуда због пропуштања у односу на једног од тужених. Поводом жалби тужиоца и тужених изјављиваних против решења која су доношена у току овог поступка, одлучивао је више пута надлежни другостепени суд. Решењем Вишег суда у Београду П 614/12 од 27.05.2014. године дозвољено је мешање на страни тужиоца ББ. У вези пословне способности умешача води се посебан поступак за лишење пословне способности. Предмет је био четири пута пред Врховним касационим судом и то због предлога тужиоца за делегацију другог стварно надлежног суда, изјављене посебне ревизије тужиоца против решења Апелационог суда у Београду, захтева тужиоца за заштиту законитости против решења Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Београду и предлога за решавање спорног правног питања. Предмет је био достављен на увид и Републичком јавном тужиоцу, поводом захтева тужиоца за преиспитивање правноснажног решења Апелационог суда у Београду. По предлогу тужиоца и умешача су више пута од стране поступајућих судија свих степена вршене исправке решења или одбијани предлози за исправку истих. Предмет је 25.05.2017.

године поново достављен Апелационом суду у Београду ради одлучивања о жалбама тужиоца и умешача.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилна је оцена нижестепеног суда о неоснованости приговора, при чему је суд водио рачуна о свим критеријумима за оцену трајања разумног рока применом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Мерила за оцену трајања суђења у разумном року прописана су у члану 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, према коме се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије, свако има право да независтан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која би била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега. Имајући у виду цитиране одредбе предлагач је имао Уставом зајемчена права да се о његовом захтеву реши на наведени начин.

Имајући у виду наведено, као и утврђено чињенично стање, правилан је закључак нижестепеног суда да у току предметног поступка није дошло до повреде права на суђење у разумном року с обзиром на сложеност ове правне ствари и допринос предлагача трајању поступка. Стога су супротни наводи жалбе предлагача неосновани.

Из наведених разлога је на основу члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено као у првом ставу изреке.

Према члану 14. став 1. Закона о заштити о праву на суђење у разумном року, странка има право на жалбу ако је њен приговор одбијен или ако председник суда о њему не одлучи у року од два месеца од дана пријема приговора. Пошто ББ из ... није странка у поступку по приговору за убрзање поступка, па у складу са чланом 14. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, иста нема право на жалбу против првостепене одлуке, због чега је донета одлука као у другом ставу изреке.

Судија
Миломир Николић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић